

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/219/2022
Identifikačné číslo spisu:	2719201226
Dátum vydania rozhodnutia:	26.04.2023
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:2719201226.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu PD Popudinské Močidl'any, družstvo, IČO: 00 203 564, so sídlom Popudinské Močidl'any č. 64, zastúpeného Mgr. Milanom Trylčom, PhD., advokátom so sídlom v Senici, J. Kráľa 738/12, proti žalovaným 1/ F.. C. B., bytom v B., S. L. XXX/X, 2/ Q.. W.. V.. P. E. V. B. H., W., bytom v B., S. L. XXX/X, o nahradenie prejavu vôle, vedenom na Okresnom súde Skalica pod sp. zn. 2C/15/2019, o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 29. júna 2022 sp. zn. 10Co/40/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Skalica (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 23. novembra 2021, č. k. 2C/15/2019-129 inštancie nahradil prejav vôle žalovaných 1/ a 2/ (ďalej aj „žalovaní“) ako predávajúcich, na vykonanie dvojstranného právneho úkonu so žalobcom ako kupujúcim, a to na uzatvorenie kúpnej zmluvy, v znení vo výroku napadnutého rozsudku, o prevode nehnuteľností - pozemkov za kúpnu cenu 1 400,- eur. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovaní 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.2. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 37d písm. a) zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom, § 116, § 117, § 140, § 603 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) a s poukazom na procesné ustanovenia čl. 8, § 227, § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

1.3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX parcela č. XXXX/X vo výmere 2093 m², druh pozemku orná pôda, parcela č. XXXX/X vo výmere 1560 m², druh pozemku orná pôda, parcela č. XXXX/X vo výmere 1586 m², druh pozemku orná pôda, parcela č. XXXX/X vo výmere 440 m², vinica, parcela č. XXXX/X vo výmere 414 m², vinica sú vo vlastníctve žalobcu (titul nadobudnutia kúpna zmluva V-2602/2012 zo 16. januára 2013 v

spoluvlastníckom podiele 1 a žalovaných 1/ a 2/ (titulom kúpnej zmluvy V-1799/2018 z 22. augusta 2018) v spoluvlastníckom podiele 1. Kúpnu zmluvu z 20. júna 2018 uzavrela ako predávajúca V.T. A., rod. V. a ako kupujúci žalovaní pričom jej predmetom boli nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX. Predávajúci previedol svoj podiel 1 za kúpnu cenu 1 400,- eur. V čl. IV zmluvy predávajúca V. A. a následne i žalovaní v čestnom vyhlásení vo veci V-1799/18-1, vedenej na Okresnom úrade Skalica, katastrálny odbor, vyhlásili, že predmet prevodu sa predáva blízkym osobám - kupujúcim v zmysle § 116, § 140 Občianskeho zákonníka, a prevod je v súlade s § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 140/2014 Z. z. o nadobúdaní vlastníctva poľnohospodárskeho pozemku a zmene a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien (ďalej len „zákon č. 140/2014 Z. z.“). Rozhodnutím Okresného úradu Skalica, katastrálny odbor, z 22. augusta 2018 pod č.: V 1799/2018 bol povolený vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností k nehnuteľnostiam v k.ú. V. v prospech žalovaných 1/ a 2/ v podiele 1 v BSM. Podľa Geometrického plánu č. 17719461-14/2019 z parcely č. XXXX o výmere 2093 m² druh pozemku orná pôda, parcely reg. „E“ sa stala parcela č. XXXX/X o výmere 2093 m² druh pozemku orná pôda, parc. reg. „C“. Výzvou na predaj spoluvlastníckeho podielu z titulu predkupného práva z 02. mája 2019 žalobca (prostredníctvom svojho právneho zástupcu) vyzval žalovaných 1/ a 2/, aby mu ponúkli nadobudnutý spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnostiach zapísaných na LV č. XXX za tých istých podmienok a za takú istú cenu 1 400,- eur. Žiadal, aby ponuku predložili najneskôr do 15. mája 2019. Z podacieho lístka vyplýva, že výzva bola podaná na pošte doporučené dňa 03. mája 2019, žalovaní na ponuku žalobcu nereagovali.

1.4. V súvislosti s podanou žalobou sa okresný súd v prvom rade sa zaoberal otázkou právomoci slovenských súdov konať a rozhodnúť v tejto veci, pričom podľa § 37d písm. a) zákona č. 97/1963 Zb. uzavrel, že je daná právomoc slovenských súdov, keďže žalobca žiadal o nahradenie prejavu vôle žalovaných na uzavretie kúpnej zmluvy vo vzťahu k nehnuteľnostiam, ktoré sa nachádzajú na území Slovenskej republiky. Pritom mal preukázanú aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu na podanie predmetnej žaloby i pasívnu vecnú legitimáciu žalovaných. V konaní nebolo spochybnené, že V. A., ako podielová spoluvlastníčka predmetných nehnuteľností, neoslovila podielového spoluvlastníka - žalobcu, či nemá záujem o odkúpenie jej podielu v súlade s ustanovením § 140 Občianskeho zákonníka, v konaní však bolo sporné, či možno žalovaných považovať za osoby blízke v zmysle § 116 vety za bodkočiarkou Občianskeho zákonníka, avšak príbuzenský vzťah (ako biologická kategória) medzi žalovanými a V.T. A. nebol tvrdený. Tvrdenia žalovaných ohľadne spôsobu nadobudnutia vlastníctva žalobcu k sporným nehnuteľnostiam a spôsob ich užívania, prvoinštančný súd považoval za irelevantné, pretože žalobca je riadnym spoluvlastníkom týchto nehnuteľností, ktoré získal na základe Kúpnej zmluvy V-2602/2012 zo 16. januára 2013, ktorej platnosť nebola nikým napadnutá. Súd prvej inštancie mal za to, že žalovaní, ktorí tvrdili určitú skutočnosť v svoj prospech, boli zaťažení dôkazným bremenom preukázania jej pravdivosti, a toto dôkazné bremeno svojich tvrdení neunesli. Preto vec uzatváral konštatovaním, že predkupné právo žalobcu ako podielového spoluvlastníka predmetných nehnuteľností bolo porušené konaním podielovej spoluvlastníčky V. A., preto sa dôvodne domáhal ochrany svojho vlastníckeho práva v zmysle § 603 ods. 3 Občianskeho zákonníka (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 48/2009). O trovách konania rozhodol prvoinštančný súd podľa § 255 ods. 1 CSP, keď priznal žalobcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník podľa § 262 ods. 2 CSP.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 29. júna 2022 sp. zn. 10Co/40/2022 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP. Uviedol, že súd prvej inštancie napadnutý rozsudok vo všetkých jeho častiach riadne odôvodnil, pričom zároveň sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie, odvolací súd s týmto odôvodnením súd v plnej miere stotožnil. K veci považoval za potrebné dodať, že námietku zaujatosti vznesenú žalovanými voči konajúcej sudkyňi priamo v odvolaní, žalovaní vyvodzovali z okolností, ktoré spočívali v procesnom postupe sudkyne a jej rozhodovacej činnosti, pričom tieto skutočnosti nie sú spôsobilé spochybniť nezaujatosť sudcu (§ 49 ods. 3 CSP), ako aj z dôvodu, že predmetná námietka zaujatosti nespĺňa predpoklady § 52 ods. 2 CSP.

2.1. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaní neunesli dôkazné bremeno ohľadom existencie blízkeho vzťahu k predávajúcej v zmysle ustanovenia § 116 veta za bodkočiarkou Občianskeho zákonníka. Žalovaní sa k tomu odmietli bližšie vyjadriť na pojednávaniach, pričom mali za to, že súdu neprislúcha právo skúmať intenzitu vzťahov medzi jednotlivými osobami. Odvolací súd poukázal na to, že žalovaným nebránilo navrhnúť vykonanie (ďalších) dôkazov na preukázanie svojho tvrdenia o vzťahu blízkyh osôb (v pomere obdobnom) k predávajúcej a zároveň uvedené bližšie konkretizovať aj vlastnými skutkovými tvrdeniami. Na pojednávaní dňa 28. júla 2020 uplatnila zákonná sudkyňa sudcovskú koncentráciu podľa § 153 CSP, keď stranám dala lehotu 20 dní na označenie návrhov na vypočutie svedkov, predloženie listinných dôkazov, odborných vyjadrení (ak to považuje za potrebné), na čo žalovaní nereagovali, a ani na pojednávaní dňa 28. októbra 2021 (zápisnica na pojednávaní čl. 119), na ktorom bolo vyhlásené dokazovanie za skončené, nemali žiadne návrhy na vykonanie dokazovania. Námietku žalovaných, že súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností preto považoval za nedôvodnú. Rovnako neobstála ani námietka, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, pretože súd prvej inštancie dostatočne zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnil rozsudok, stručne, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil a ako vec právne posúdil, čím splnil zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Prvoinstančný súd sa v rozsahu postačujúcom pre správne rozhodnutie vo veci samej vysporiadal s námietskami žalobcu a jeho právnu argumentáciu. Odvolací súd poukázal na ustálenú aplikačnú prax súdov v súvislosti so zákonným predkupným právom, ktorá pripúšťa aplikáciu ustanovenia § 603 ods. 3 Občianskeho zákonníka, teda právo domáhať sa u nadobúdateľa spoluvlastníckeho podielu, aby mu vec (podiel) ponúkol na predaj. Súd prvej inštancie preto rozhodol v zmysle petitu žaloby o nahradení prejavu vôle žalovaných ako predávajúcich. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku žalovaní 1/ a 2/ (ďalej aj „dovolatelia“) podali dovolanie prípustnosť ktorého odôvodňovali ustanoveniami § 420 písm. a), e) a f) CSP. Mali za to, že „...subjektivita atribúcie emócií, presvedčení, postojov, politických názorov, viery, sexuálnej orientácie ... je chránená Ústavou SR a inými medzinárodnými zmluvami, dohodami...“, preto neexistuje v tomto ohľade dôkazné bremeno, že tomu tak je ako to človek sám vníma, cíti, praktizuje. Odvolací súd svojím rozhodnutím ignoroval ústavné práva predávajúcej, pani V. A. a kupujúcich - žalovaných, nakoľko skúmanie akejkoľvek intenzity blízkyh vzťahov je podľa názoru žalovaných protiústavné. Odvolací súd konal tiež v rozpore s Chartou základných práv Európskej únie, čl. 7, čl. 10, čl. 11 a čl. 21. a v rozpore s viacerými ustanoveniami Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Rím. 4. XL 1950. Predávajúcu - pani V. A. súd prvej inštancie úplne odignoroval, akoby ani neexistovala, na súdne pojednávanie ju vôbec nepripustil, ani nepredvolal. Ďalej namietali, že v rozsudku odvolacieho súdu absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, a argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia je natoľko vnútorne rozporná, že rozhodnutie ako celok je nepresvedčivé. Žalovaní mali za to, že súd (odvolací) im uvedeným nesprávnym procesným postupom znemožnil ako strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 f) CSP).

3.1. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 420 písm. a) CSP, podľa ktorého sa rozhodlo sa vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, žalovaní bližšie poukázali na výpis registra pôvodného stavu (RPS), ktorým je potvrdené, že sú vlastníkmí pozemkov, ktoré sú neoprávnene predmetom tohto súdneho sporu. Mali za to, že Okresný úrad Senica, Pozemkový a lesný odbor, je zo zákona príslušný orgán, ktorý bude o nových pozemkových úpravách rozhodovať.

3.2. V závere dovolania žalovaní ešte uviedli, že 29. septembra 2022 (v deň spísania dovolania) sa dozvedeli z oficiálne dostupných zdrojov - kataster nehnuteľností ÚGKK SR, že sudkyňa v prvej inštancii JUDr. Božena Michaláčová a J.. W. V.Á., ktorý je priamo napojený na osoby teraz vlastniace/spravujúce/riadiace PD Popudinské Močidl'any, družstvo. Popudinské Močidl'any č. 64, majú spoločnú adresu B. XXXX/X, S., XXX XX. Dovolatelia mali za to, že rozhodovanie v prvej inštancii

nebolo robené nezávislým súdom, nakoľko sudkyňa nie je nezávislá. Namietali, že krajský súd nemôže len konštatovať, že ide o zhodu mien, ale je povinný konať ex offio pre nepriamu korupciu. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhli rozsudok odvolacieho súdu a aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť v celom rozsahu a zaviazat žalobcu na náhradu trov celého súdneho konania.

4. Žalobca v podanom vyjadrení k dovolaniu žalovaných žiadal, aby dovolací súd zmysle § 447 písm. c) CSP dovolanie odmietol resp. v zmysle § 448 CSP zamietol, uplatniac si právo na náhradu trov dovolacieho konania vo výške 100 % voči žalovaným 1/ a 2/. Mal za to, že rozhodnutia súdov oboch inštancií sa javia ako súladné s doterajšou právnou praxou v obdobných veciach, ktorá sa jednoznačne vysporiadala s otázkou, kto sa považuje za inú osobu v pomere rodinnom alebo obdobnom. Žalovaní založili svoju obranu na tvrdení, že dokazovanie tejto právnej skutočnosti je v rozpore s ústavnými právami. Žalovaní výsluch V. A. počas konania pred súdom prvej inštancie a ani počas odvolacieho konania nenavrhli, pričom v kontradiktórnom civilnom procese je navrhnutie dôkazov esenciálnou podmienkou ich následného vykonania. K námietke, že súd rozhodol vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov žalobca uviedol, že konanie o nahradení prejavu vôle je vec patriaca do právomoci súdov. V námietke zaujatosti, uvedenej v dovolaní žalovaní rovnako ako doposiaľ neuvádzajú žiadne konkrétne tvrdenia o dôvode vylúčenia vo veci konajúcej zákonnej sudkyne, pričom jednou z náležitostí námietky je uvedenie času, kedy sa strana o dôvode dozvedela.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Právo na prístup k dovolaciemu súdu nie je absolútne. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a tejto jeho mimoriadnej povahe zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti, prísne regulovanej Civilným sporovým poriadkom. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa, pričom prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Žalovaní, vyvodzujúc prípustnosť svojho dovolania v prvom rade z ustanovenia § 420 písm. a) CSP

mali za to, že v danej veci súdy nižších inšancií rozhodli vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov. Namietali, že podľa výpisu registra pôvodného stavu (RPS) sú vlastníkami pozemkov, ktoré sú predmetom tohto súdneho sporu, pričom o nových pozemkových úpravách bude rozhodovať zo zákona príslušný orgán Okresný úrad Senica, Pozemkový a lesný odbor.

10.1. Právomoc sa všeobecne posudzuje ako oprávnenie určitého štátneho orgánu (v tomto prípade súdu) riešiť otázky, ktoré sú zákonom zverené do jeho kompetencie. Civilný sporový poriadok vymedzuje právomoc súdov v § 3 a 4. Ustanovenie § 3 CSP určuje, že súdy prejednávajú a rozhodujú súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány. Súkromnoprávne vzťahy, z ktorých vychádzajú súkromnoprávne spory a iné veci, sú charakterizované najmä právnou rovnosťou a vôľovou autonómiou ich účastníkov. Ich postavenie je rovnocenné, čo znamená, že jeden z účastníkov súkromnoprávneho vzťahu nie je oprávnený jednostranne ukladať povinnosti druhému účastníkovi a ani sám autoritatívne vynucovať splnenie povinnosti druhého účastníka súkromnoprávneho vzťahu. Nad rámec súboru vzťahov uvedených v § 3 CSP súdy prejednávajú a rozhodujú aj iné veci, ktoré sa už nezakladajú priamo na práve súkromnom, ale len vtedy, ak to ustanovuje zákon - čo vyplýva z § 4 CSP. Právomoc súdu je základnou procesnou podmienkou, ktorej splnenie súd skúma z úradnej povinnosti v každom štádiu konania a na každej inštancii (§ 161 ods. 1 CSP). Jej nedostatok je neodstrániteľný a vedie k zastaveniu konania (§ 161 ods. 2 CSP v spojení s § 9, resp. § 10 ods. 1 CSP).

10.2. V danom prípade je predmetom konania nahradenie prejavu vôle žalovaných 1/ a 2/ ako predávajúcich súdom, na vykonanie dvojstranného právneho úkonu so žalobcom ako kupujúcim, a to na uzatvorení kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľností - pozemkov za kúpnu cenu 1 400,- eur. Žalobca a žalovaní 1/ a 2/ sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX pre k.ú. V.P., obec W. V., okres B.. V okolnostiach posudzovanej veci je už na prvý pohľad zrejmé, že sa jedná o súkromnoprávny spor právnickej osoby a fyzických osôb vychádzajúci zo súkromnoprávnych vzťahov, na prejednanie ktorého nepochybne je daná právomoc súdu. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že žalovaní neopodstatnene namietajú, že súdy rozhodli o veci, ktorá nepatrí do ich právomoci podľa § 420 písm. a) CSP.

11. Žalovaní 1/ a 2/ vo svojom dovolaní ďalej uviedli skutočnosti, týkajúce sa možnej zaujatosti zákonnej sudkyne súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť dôvodom pre uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. e) CSP. Vo vzťahu k § 420 písm. e) CSP (tak, ako v prípade ďalších vád zmätočnosti uvedených v § 420 CSP) platí, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil namietanej vady zmätočnosti; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/8/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/73/2017).

11.1. V zmysle § 420 písm. e) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

11.2. V súvislosti s posúdením opodstatnenosti tejto námietky dovolací súd poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu publikované ako judikát R 59/1997, v zmysle ktorého „neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. g) Občianskeho súdneho poriadku, posúdiť túto otázku samostatne“. Tento záver najvyššieho súdu je naďalej aktuálny vo vzťahu k § 420 písm. e) CSP.

11.3. Obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu. Súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadŕžal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na

uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok (II. ÚS 71/97).

11.4. V zmysle ustanovení § 49 ods. 1 CSP je právne významný vzťah sudcu buď k veci (kedy má sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia konania a rozhodnutia o veci), alebo k stranám sporu (o taký vzťah ide vtedy, ak sudca má k strane sporu určitý osobný vzťah, so zreteľom na ktorý bolo možné pochybovať o jeho nezaujatosti) alebo k zástupcom strán sporu. Ustanovenie § 49 ods. 2 CSP ale jednoznačne vylučuje z dôvodov zakladajúcich zaujatosť sudcu tie okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach (porovnaj napríklad 3Cdo/38/2019, 4Cdo/18/2019, 4Cdo/172/2017, 2Cdo/301/2018, 7Cdo/206/2018).

11.5. Podľa čl. 48 ods. 1 veta prvá Ústavného zákona č. 460/1992 Zb. z 1. septembra 1992 v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústavy“) nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi.

11.6. Zásada zákonného sudcu predstavuje v právnom štáte jednu zo základných garancií nezávislého a nestranného rozhodovania súdu a sudcu. Táto zásada je ústavnou zárukou pre každého účastníka konania, že v jeho veci bude rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to určení podľa vopred známych pravidiel, ktoré sú obsahom rozvrhov práce upravujúcich pridelenie súdnych prípadov jednotlivým sudcom tak, aby bola zachovaná zásada pridelenia súdnej agendy a aby bol vylúčený (pre rôzne dôvody a rozličné účely) výber súdov a sudcov „ad hoc“ (m. m. I. ÚS 239/04, IV. ÚS 257/07). Rozhodovanie vecí zákonným sudcom (aj súdom) je základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV. ÚS 345/09, III. ÚS 212/2011).

11.7. Zo stabilnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavného súdu“) vyplýva, že za zákonného sudcu treba považovať sudcu, ktorý spĺňa zákonom určené predpoklady na výkon sudcovskej funkcie, bol natrvalo alebo dočasne pridelený na výkon funkcie k určitému súdu, jeho funkcia nezanikla a bol určený na prejednanie konkrétnej veci v súlade s rozvrhom práce súdu (III. ÚS 116/06). Z hľadiska posúdenia dôvodnosti vznesenej námietky zaujatosti je právne významný vzťah sudcu so zreteľom na jeho pomer k sporu, v rámci ktorého vzťahu by mal sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia sporu a rozhodnutia o spore, alebo k stranám sporu, ktorý vzťah by bol založený na príbuzenskom alebo rýdzo osobnom pomere (tak pozitívnom alebo negatívnom) k nim, alebo k ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní.

11.8. Európsky súd pre ľudské práva pri posudzovaní nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem nezávislosti sudcu je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru (napr. rozhodnutie vo veci Piersack c. Belgicko). Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k účastníkom konania, prípadne k ich zástupcom. Vychádza z prezumpcie nestrannosti, až kým nie je preukázaný opak. Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva dôkaz o skutočnej zaujatosti (napr. rozhodnutie vo veci Hauschildt proti Dánsku). Rozhodujúce nie je však (subjektívne) stanovisko sudcu, ale existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vznikať pochybnosti o nestrannosti sudcu. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa objektívnych príznakov. Uplatňuje sa tzv. teória zdania nezaujatosti podľa ktorej platí, že „spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná“. Nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť (napr. rozhodnutie vo veci Delcourt proti Belgicku). Rozhodujúcim prvkom pri posudzovaní námietky zaujatosti zákonného sudcu je to, či obava strany je objektívne oprávnená a relevantná. Relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych dostatočne závažných skutočnostiach.

11.9. Súčasťou práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovoru“) je garancia toho, aby vo veci rozhodoval nezávislý a nestranný sudca. Ústavnoprávna úprava práva na spravodlivý proces zakotvená v čl. 46 ústavy zároveň na druhej strane zaručuje aj právo na to, aby právna vec strany sporu nebola odňatá zákonnému sudcovi, ktorý bol určený podľa zákonných pravidiel príslušnosti súdov (čl. 48 ods. 1 ústavy.)

Obsahom práva na prerokovanie veci pred nestranným súdom nie je povinnosť súdu vyhovieť každému návrhu oprávnených osôb a vždy vylúčiť sudcu z ďalšieho prerokovávaní a rozhodovania sporu pre zaujatosť. Jeho obsahom je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodnutia sporu pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (I. ÚS 73/97, I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03). V zásade teda platí, že v určitej právnej veci by mal rozhodovať nezávislý a nestranný sudca vecne a miestne príslušného súdu, určený rozvrhom práce príslušného súdu ako tzv. zákonný sudca, ktorý by sa už v ďalšom priebehu konania nemal meniť. Výnimku z ústavnej zásady nezmeniteľnosti zákonného sudcu predstavuje inštitút vylúčenia sudcu z rozhodovania, ktorý zákonom predpokladaným postupom a zo zákonom predpokladaných dôvodov pripúšťa, aby zákonný sudca bol vylúčený z ďalšieho rozhodovania.

11.10. Pokiaľ ide o subjektívny aspekt nestrannosti, samotná sudkyňa Okresného súdu Skalica JUDr. Božena Michaláčová v súvislosti s rozhodovaním súdu prvej inštancie nespochybnila svoju zaujatosť v prejednávanej veci, nakoľko nepostupovala v zmysle § 50 CSP. Vzhľadom na tvrdenia žalovaných prezentované v ich dovolaní dovolací súd skúmal (obdobne viď rozhodnutie z 25. novembra sp. zn. 3Cdo 42/2019) hlbšie subjektívnu stránku rozhodovania namietanej sudkyne. Prípisom zo dňa 27. marca 2023 bola vyzvaná na vyjadrenie sa k obsahu dovolania žalovaných z hľadiska vymedzeného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. e) CSP. Sudkyňa JUDr. Božena Michaláčová vo svojom vyjadrení uviedla, že sa vo veci necíti byť zaujatá, je bez pomeru k stranám sporu. J.. W. V. je jej manžel a býva s ním na spoločnej adrese, avšak inej ako uvádzajú žalovaní. Z výpisu z Obchodného registra je zrejmé, že v súčasnosti sú členmi predstavenstva PD Popudinské Močidlany, J.. C. F., J.. W. C. a J.. W. K.. Z uvedených členov predstavenstva jej manžel osobne pozná J.. W. C.. s ktorým prichádzal do styku pri plnení svojich pracovných povinností, a to v čase, keď bol J.. W. C. v riadiacej funkcii skupiny Energy Group. Nemal s ním žiadne iné súkromné vzťahy, tak ako to uvádzajú žalovaní. Baňu Čáry, a.s. kúpila v novembri 2015 spoločnosť Hornonitrianske bane Prievidza a od uvedenej doby už Baňa Čáry, a.s. nie je členom skupiny Energy Group.

11.11. Subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podriaďovať prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti. Za objektívne však nemožno považovať to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne neexistujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k veci disponuje.

11.12. Z vyjadrenia zákonnej sudkyne súdu prvej inštancie k uvádzaným dôvodom zaujatosti vyplýva, že je bez akéhokoľvek pomeru k stranám sporu. Vzhľadom k uvedenému najvyšší súd uzatvára, že žalovaní tvrdené dôvody zaujatosti ničím nepreukázali (§ 52 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1, 2 CSP), a preto nimi uplatnený dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 420 písm. e) CSP nie je dôvodný, ani nezakladá prípustnosť dovolania.

12. Žalovaní vyvodzujú prípustnosť svojho dovolania i z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietali nesprávny procesný postup súdov oboch nižších inštancií, konkrétne, že odvolací súd svojím rozhodnutím ignoroval ústavné práva predávajúcej, pani V. A. a kupujúcich - žalovaných 1/ a 2/, konal tiež v rozpore s Chartou základných práv Európskej únie, čl. 7, čl. 10, čl. 11 a čl. 21. a v rozpore s viacerými ustanoveniami Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Rím. 4. XL 1950. Uviedli, že predávajúcu - pani V. A. súd prvej inštancie úplne odignoroval, na súdne pojednávanie ju vôbec nepredvolal. Ďalej namietali, že v rozsudku odvolacieho súdu absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, a argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia je natoľko vnútorne rozporná, že rozhodnutie ako celok je nepresvedčivé.

13. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na

spravodlivý proces.

14. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

15. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

16. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

17. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, 4Cdo/34/2018, 4Cdo/3/2019, 5Cdo/57/2019, 8Cdo/152/2018).

18. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (Zo súdnej praxe č. 56/2008).

19. V zmysle judikatúry ústavného súdu platí, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07). Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku.

20. Aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva platí, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa

špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998).

21. Dovolací súd akcentuje, že aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

22. Civilný sporový poriadok umožňuje odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie v rozsudku v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožní s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (viď § 387 ods. 1 až 3 CSP). V takom prípade sa môže obmedziť v odôvodnení len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody. Zákon však vyžaduje, aby aj v prípade skráteného odôvodnenia odvolací súd zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie, pokiaľ sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Povinnosťou odvolacieho súdu je zároveň vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Za podstatný je potrebné považovať taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania (samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami) môže priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa (Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1296 s.).

23. Dovolací súd tiež poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. novembra 2018 sp. zn. III. ÚS 314/2018, podľa ktorého odvolací súd je povinný vysporiadať sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní aj v prípade tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia podľa § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

24. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalovaných na spravodlivý proces. V prejednávanej veci dospel súd prvej inštancie k záveru o dôvodnosti žaloby žalobcu v zmysle ustanovení § 140 a § 603 ods. 3 Občianskeho zákonníka a nahradil prejav vôle žalovaných 1/ a 2/ uzavrieť kúpnu zmluvu so žalobcom v znení výroku I. rozsudku Okresného súdu Skalica z 23. novembra 2021, č. k. 2C/15/2019-129, z dôvodu porušenia zákonného predkupného práva žalobcu, keď žalovaní v konaní nepreukázali, že medzi predávajúcou pani V. A. a nimi išlo o vzťah blízkych osôb v zmysle § 116 Občianskeho zákonníka) a preto nemala ani ponukovú povinnosť voči žalobcovi. Odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP. Je zrejmé, že prvoinštančným súdom obstarané skutkové zistenia a ich právne posúdenie považoval za natoľko správne, že ich nepotreboval nijako korigovať. Z odôvodnení rozhodnutí týchto súdov (odvolacieho a prvoinštančného), chápaných v ich organickej /kompletizujúcej/ jednote (viď rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu. Odvolací súd odôvodnil potvrdzujúci výrok svojho rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu. V dôvodoch svojho rozhodnutia uvádza, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania žalovaných, zhrnutie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, jasne a zrozumiteľne vysvetľuje, prečo rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny, k čomu na zdôraznenie jeho správnosti doplnia aj ďalšie dôvody, najmä v reakcii a za účelom vysporiadania sa s podstatnými odvolacími námietkami. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva nejasnosť a nezrozumiteľnosť, či nepresvedčivosť, ani taká aplikácia príslušných

ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd sa vysporiadal vo svojom odôvodnení so všetkými podstatnými námietkami žalovaných. Žalovaní preto nedôvodne argumentovali, že rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaných. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). Podľa názoru dovolacieho súdu dal odvolací súd v danom spore odpoveď na tie otázky, ktoré boli z jeho hľadiska relevantné pre rozhodnutie o odvolaní, čo jasne a presvedčivo vyplýva z jeho rozhodnutia.

25. V súvislosti s námietkou dovolateľov o pochybení prvoinštančného súdu v procese dokazovania, nepredvolaním pani V. A. na súdne pojednávanie (pričom takýto dôkaz súdu ani nenavrhl), najvyšší súd už podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (porovnaj judikáty R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 2Cdo/130/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP postup s údu v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie, nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

26. V posudzovanom prípade preto obsah spisu nedáva podklad pre záver, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté namietanou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f) CSP, najvyšší súd dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

27. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.